

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Sedmíkovou ve věci žalobkyně: **M. P.**, proti **žalovanému Ministerstvu vnitra České republiky**, Praha 7, Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 5. 2011, č.j. OAM-92/LE-BE02-K02-2011, t a k t o :

- I. **Soud p o k r a č u j e v přerušeném řízení.**
- II. **Žaloba se z a m í t á .**
- III. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně podala včasnou žalobu, kterou se domáhala přezkoumání rozhodnutí žalovaného označeného v záhlaví. Správní orgán její žádost o udělení mezinárodní ochrany posoudil jako nepřipustnou podle § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o

azyly a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) a soud následně řízení zastavil podle § 25 písm. i) téhož zákona. Žalobkyně namítla, že od roku 2004 žije ve společné domácnosti s panem M. K. a nadto trpí zdravotními problémy (dosud neléčená hypertenze), s čímž se správní orgán v odůvodnění svého rozhodnutí rovněž nevypořádal. Požadovala zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém stanovisku s datem 18. července 2011 reagoval na námitky žalobkyně následovně: připomněl, že se jedná o opakované žádosti žalobkyně, která dle jeho přesvědčení neuvedla žádné nové skutečnosti, které by nebyly předmětem předchozích řízení. Nesouhlasil s její námitkou, že novou skutečností by mělo být její partnerské soužití s panem M. K., neboť i tuto okolnost žalobkyně zmínila v řízení předchozím. Konstatoval, že důvody pro kladné rozhodnutí neshledal ani s přihlédnutím k námitce týkající se zdravotních potíží žalobkyně, neboť tuto skutečnost zmínila poprvé až v žalobě. Správní orgán tak na ni nemohl v průběhu řízení reagovat. Zdůraznil, že i v tomto třetím řízení žalobkyně připustila, že důvody její žádosti jsou stále stejné jako v řízeních předchozích, tedy přeje si legalizovat svůj pobyt v České republice, chce zde pracovat a žít se svým přítelem. Zopakoval průběh a výsledek předchozích dvou řízení o udělení mezinárodní ochrany s tím, že žalobkyně v nich nebyla úspěšná a to ani v řízení o kasační stížnosti. Žalobkyně Ukrajinu opustila již v roce 2000 a to z ekonomických důvodů (neměla na Ukrajině práci). Nehodlá se tam vrátit, neboť chce žít v České republice se svým přítelem. Žádné skutečnosti, které by nasvědčovaly o případných důvodných obavách ve smyslu zákona o azylu nikdy nepřednesla. Postup podle § 10a písm. e) zákona o azylu a následně zastavení řízení dle § 25 písm. i) téhož zákona bylo zcela namístě. Trval na zamítnutí žaloby.

Následně krajský soud řízení o žalobě přerušil usnesením ze dne 22. února 2012. Tento postup opřel o zjištění, že dne 14. dubna 2011 předložil třetí senát Nejvyššího správního soudu v Brně pod čj. 3 Azs 6/2011-87 rozšířenému senátu v souladu s § 17 odst. 1 s.ř.s. k řešení otázky, zda je či není správní orgán povinen posoudit udělení doplňkové ochrany a v odůvodnit své rozhodnutí v tomto směru i v případě, že postupuje podle § 25 písm. i) ve spojení s § 10a písm. e) zákona o azylu. Důvodem bylo zjištění nejednotné rozhodovací činnosti jednotlivých senátů v otázce daného problému. Poté, kdy bylo dne 6. března 2012 pod č. j. 3 Azs 6/2011-96 o dané otázce rozhodnuto, pokračoval zdejší soud v přezkumném řízení.

Krajský soud žalobu přezkoumal napadené rozhodnutí při nařízeném jednání a to v rozsahu namítaném žalobkyní (§ 75 odst. 2 s.ř.s.). Je namístě připomenout, že žaloba byla projednána za osobní účasti žalobkyně. Ta setrvala na svých přednesech a potvrdila, že se na Ukrajinu vrátit nehodlá z důvodů uváděných v žádosti a potvrzených v žalobě. Ke zdravotnímu stavu upřesnila, že trpí hypertenzí, leč údajně ji nechce k léčbě přijmout žádný lékař. Nadále žije ve společné domácnosti s panem M. K.. Správní orgán zdůraznil, že v řízení nezazněly žádné skutečnosti, které by měly vliv na správnost jeho rozhodnutí. Obě strany nadále setrvaly na svých procesních postojích.

Dle přesvědčení krajského soudu je nyní namístě stručně zaznamenat průběh a výsledek dosavadních řízení o jednotlivých žádostech žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany a poté se vypořádat s dopadem rozhodnutí Nejvyššího správního soudu výše označeného na tento konkrétní případ.

Svoji první žádost uplatnila žalobkyně 3. února 2004. Uvedla, že je státní občankou Ukrajiny, je vdova a na Ukrajině žije její dvě děti. Potvrdila, že nikdy nebyla politicky aktivní, žádné problémy s orgány státní moci neměla, nebylo proti ní nikdy vedeno trestní stíhání, zdravotní stav označila za dobrý. Ukrajinu opustila v roce 2000 z ekonomických důvodů, v České republice hodlá po legalizaci pobytu nadále žít a pracovat. V následném pohovoru tyto skutečnosti potvrdila a doplnila, že asi rok žije s českým občanem jménem J.. Správní orgán posoudil její žádost jako zjevně nedůvodnou dle § 16 odst. 1 písm. k zákona o azylu ve znění platném v době rozhodování a jako takovou ji zamítl. S následnou žalobou podanou u krajského soudu ani kasační stížností, kterou Nejvyšší správní soud projednal dne 9. června 2004 pod č. j. 3 Azs 327/2004-45, žalobkyně neuspěla.

Druhou žádost podala žalobkyně 16. června 2008, potvrdila, že trvají důvody již dříve uváděné, tedy touží v České republice pobývat i nadále a žít s přítelem. Tuto žádost posoudil správní orgán jako nepřípustnou dle § 10a písm. e) zákona o azylu a řízení s odkazem na § 25 písm. i) téhož zákona zastavil. V odůvodnění rozhodnutí správní orgán konstatoval, že jediným důvodem vstupu žalobkyně do azylového řízení je její snaha po legalizaci pobytu a touha žít s přítelem. K této otázce zmínil šetření Policie České republiky ze dne 6. června 2008 (vztahující se k otázce správního vyhoštění žalobkyně), v jehož průběhu se měl přítel žalobkyně vyjádřit tak, že s její záležitostí nechce mít nic společného a žalobkyně si má vše vyřídit sama. Řízení o žalobě bylo následně krajským soudem zastaveno.

Řízení o třetí žádosti, jejímž výsledkem je přezkoumávané rozhodnutí, bylo zahájeno 29. dubna 2011. Žalobkyně v něm zopakovala již dříve uváděné důvody svého odchodu z Ukrajiny, tedy neutěšenou ekonomickou situaci. Potvrdila, že žije ve společné domácnosti s panem M. K. a na Ukrajinu se vrátit nehodlá, protože tam nemá žádné zázemí a možnost zaměstnání. Azylově relevantní důvody, které by jejímu návratu objektivně bránily, netvrdila. Zdravotní stav označila za dobrý.

Na opakované žádosti, kdy jsou uváděny tytéž důvody jejich podání, pamatuje zákon o azylu v § 10a písm. e). Podle tohoto ustanovení je žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřípustná, podal-li cizinec opakovaně žádost o udělení mezinárodní ochrany, **aniž by uvedl nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany** v předchozím pravomocně ukončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany. Nepřípustnost žádosti o udělení mezinárodní ochrany a s tím související možnost zastavení řízení řeší následující ustanovení zákona o azylu: dle § 25 písm. i) zákona o azylu se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná.

Jak již bylo zmíněno, s ohledem na rozdílnou rozhodovací praxi jednotlivých senátů Nejvyššího správního soudu v otázce úvah o potřebě rozhodovat při posouzení žádosti jako nepřipustné rovněž o otázce udělení doplňkové ochrany (§ 14a, § 14b zákona o azylu), konstatoval Nejvyšší správní soud v rozhodnutí ze dne 6. března 2012 pod č. j. 3 Azs 6/2011-96 v odst. 18 svého odůvodnění, že ...*“i opakovaná žádost, která formálně neuvádí nové skutečnosti či zjištění pro udělení azylu ani doplňkové ochrany, nemůže být podle názoru rozšířeného senátu považována za žádost shodnou, a tudíž nepřipustnou, jestliže se od předcházejícího pravomocného rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany zásadním způsobem změnila situace v zemi původu a tato změna by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany.”*

V odst. 19 je pak uvedeno, že *„odůvodnění správního rozhodnutí o zastavení řízení pro nepřipustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany proto musí vždy obsahovat zdůvodněný závaz správního orgánu o tom, že 1) žadatel v opakované žádostnou o udělení mezinárodní ochrany neuvádí, žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. 2) pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti a 3) že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany.”*

Konečně pak v odst. 20 je řečeno, že *„správní orgán je povinen zkoumat v průběhu řízení o opakované žádosti to, zda žadatel neuvedl nové skutečnosti nebo zjištění týkající se důvodů pro udělení azylu nebo důvodů pro udělení doplňkové ochrany...připustnost opakované žádosti je tak třeba posuzovat z pohledu možných nových skutečností a zjištění pro udělení jak azylu, tak udělení doplňkové ochrany.”*

S ohledem na zjištěný skutkový stav a rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu krajský soud zvažoval, zda-li je možné, aby rozhodnutí správního orgánu s přihlédnutím k závěrům Nejvyššího správního soudu obstálo.

Krajský soud zachytil přednesy žalobkyně tak, jak je prezentovala v prvním i druhém řízení o udělení mezinárodní ochrany včetně výsledků soudního přezkumu. V první žádosti žalobkyně uvedla a opakovaně potvrdila toliko ekonomické důvody svého odchodu z Ukrajiny a potřebu nějakým způsobem si upravit (zlegalizovat) pobyt v České republice. Stejný důvod zmínila ve druhé žádosti a připojila poznámku o soužití s panem K.. Správní orgán na obě žádosti reagoval standardním rozhodnutím a žalobkyně následně využila možnost soudního přezkoumání, s negativním výsledkem. Stejně skutečnosti předložila i pro svou třetí žádost, a proto žalovaný shledal její žádost jako nepřipustnou a řízení o ní zastavil.

V tomto konkrétním případě, a to u vědomí rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, je nezbytné zdůraznit, že žalobkyně nikdy v minulosti ani v době aktuální neuvedla žádnou skutečnost, která by bránila jejímu návratu na Ukrajinu, vyjma svých osobních potřeb a pocitů. Bez výhrad potvrdila, že jediným důvodem opakovaných žádostí je její touha pobývat nadále v České republice, pracovat zde a žít se svým přítelem. Své zdravotní problémy zmínila poprvé až v žalobě, takže se

jedná o situaci a skutečnost, na kterou správní orgán nemohl reagovat. Žalobkyně nadto nikdy nezmínila, že by se v případě návratu na Ukrajinu cítila v ohrožení z důvodů předvídaných v § 14a zákona o azylu. Možnosti a způsoby legalizace pobytu na území České republiky, což je zjevně od počátku řízení tím stěžejním momentem pro podání všech tří žádostí, řeší jiný právní předpis (zák.č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky). Byť by se tato cesta mohla jevit pro žalobkyni časově či administrativně náročnou, pak nelze připustit, aby docházelo ke zneužívání azylového řízení za situace, kdy zákony České republiky dávají možnost legitimního postupu k možnosti legalizovat cizinci pobyt na území republiky. Z obecně známých informací o Ukrajině je zjevné, že jejím občanům v případě návratu po neúspěšném řízení o udělení mezinárodní ochrany žádné problémy nehrozí. Krajský soud dospěl k závěru, že s přihlédnutím ke všem okolnostem projednávané věci by zrušení rozhodnutí správního orgánu bylo v případě žalobkyně zcela neodůvodněným formalismem.

Závěr žalovaného o nepřipustnosti nové žádosti je dle přesvědčení krajského soudu – a to i při znalosti stanoviska Nejvyššího správního soudu výše uvedeného - v tomto konkrétním případě v souladu s § 10a písm.e) zákona o azylu. Následné zastavení řízení o takovéto žádosti za použití § 25 písm.i) zákona o azylu je za postup legitimní, mající oporu v zákonné úpravě, a proto krajský soud nedůvodnou žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti neúspěšné žalobkyni. Žalovanému však žádné náklady v řízení před soudem nevznikly, a proto soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové 22. června 2012

JUDr. Marcela Sedmíková, v. r.
samosoudkyně